

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-16/2014-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr.sc. P. M. R. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, radi prava na pristup informacijama, u nejavnoj sjednici vijeća 10. srpnja 2014.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/13-01/135, urbroj: 401-01/05-14-02 od 8. siječnja 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja u kojoj tužitelj navodi da je dana 12. prosinca 2013. podnio zahtjev za pristup informacijama Ministarstvu vanjskih i europskih poslova, te da do danas tijelo javne vlasti nije odlučilo o tom zahtjevu niti je od tuženika dobio bilo kakav odgovor. Tužitelj napominje da je od nadležnog tijela javne vlasti zatražio da mu u elektroničkom obliku dostavi mišljenje Ministarstva na nacrt prijedloga Zakona o životnom partnerstvu, koje je Ministarstvo uputilo Ministarstvu uprave.

Tužitelj je protiv uvedeno navedenog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da rješenje pobija u cijelosti zbog pogrešno izvedenog zaključka iz utvrđenog činjeničnog stanja, zbog bitnih povreda postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede ustavnog prava na pristup informacijama. Navodi da je ključni razlog za odbijanje njegove žalbe taj što „Povjerenica za informiranje ne može a priori odlučiti može li se ili ne primijeniti test razmjernosti javnog interesa, nego to treba prepustiti prvostupanjskom tijelu“. Takav argument tvrdi tužitelj nije prihvatljiv zbog vremenskog okvira u kojem se tijelo javne vlasti naknadno odlučilo provoditi taj test, jer je pravo provedbe testa razmjernosti javnoga interesa prema mišljenju tužitelja vremenski ograničeno, a ne neograničeno pravo tijela javne vlasti u kojem pravcu upućuje i na primjenu odredbe članka 22. stavka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Također tužitelj smatra da je protekom osmodnevnoga roka tijelo javne vlasti izgubilo pravo pozvati se na taj razlog produljenja trajanja postupka, pa svako suprotno tumačenje da je riječ o instruktivnom ili adhortativnom roku, preporuci bez posljedica nepridržavanja, nije održivo, jer je pravilo da su zakonski rokovi neodgodivi. Drugim riječima, ako tijelo javne vlasti ne snosi nikakve

posljedice za prekluziju pozivanja na produljenje roka obaviješću, pa će provesti test razmjernosti javnoga interesa, tužitelj smatra da je tada upitna i svrha članka 22. stavka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Ovo tim više jer je sam tuženik utvrdio da je žalba zbog šutnje uprave bila pravodobna i dopuštena, iz kojeg razloga je sasvim nejasno a kako je zbog prekludirane obavijesti mogla postati „neosnovana“.

Uz to tužitelj dodaje da članak 22. stavak 2. Zakona o pravu na pristup informacijama propisuje da takva obavijest mora biti dostavljena korisniku prava na pristup informacijama „najkasnije u roku od 8 dana od dana zaprimanja urednog zahtjeva“ s time da se početak roka računa od dana predaje urednog zahtjeva, obzirom da mu obavijest nije bila dostavljena u zakonskom roku od 8 dana od dana zaprimanja urednoga zahtjeva, te da je bezuspješno proteklo 15 dana od podnošenja zahtjeva, da je podnio žalbu što nije niti sporno jer je i tuženik utvrdio da su bile ispunjene pretpostavke za šutnju uprave. Osporenim rješenjem tvrdi tužitelj tuženik izbjegava svoju zakonsku obvezu zaštite prava na pristup informacijama, te odustaje od pravnih učinaka prekluzije, to ukazuje da ne razumije institut šutnje uprave i njegov prestanak, jer protivno tumačenju tuženika šutnja uprave „prestala“ dostavom obavijesti o produljenju roka za odlučivanje.

Nastavno u tužbi tužitelj obrazlaže razloge zbog kojih smatra da u slučaju da je takva obavijest bila pravodobna, šutnja uprave ne bi niti nastupila, međutim kako su ispunjeni svi zakonski uvjeti za donošenje meritornog rješenja smatra da je istu trebalo donijeti o podnesenom zahtjevu za koji način je jedino šutnja uprave mogla „prestati“ u kojem pravcu potkrjepljujući svoju tvrdnju tužitelj upućuje i na praksu Upravnog suda Republike Hrvatske te praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske.

Dodaje da dostavljanjem obavijesti o produljenju roka je ujedno odlučeno i postavljenom zahtjevu, tj. o meritumu upravne stvari zbog čega tužitelj zaključuje da mu je time što nije odlučeno o pravu na pristup informacijama uskraćeno na zakonu osnovano pravo iz kojeg razloga smatra da je odbijanjem žalbe tuženik donio nezakonito rješenje.

Konačno tužitelj u tužbi navodi da ne traži održavanje usmene rasprave u ovoj pravnoj stvari te predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika od 8. siječnja 2014. i omogući mu pristup informacijama traženim podneskom od 12. prosinca 2013.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da tužbeni navodi nisu osnovani iz razloga pobliže navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te dodaje da je Ministarstvo vanjskih i europskih poslova provelo test razmjernosti i javnog interesa, te je rješenjem od 15. siječnja 2014. odbilo zahtjev tužitelja za dostavom mišljenja Ministarstva nacrt prijedloga Zakona o životnom partnerstvu.

Nastavno tome će navodi tuženik donijeti i odgovarajuće rješenje o žalbi tužitelja odnosno na odgovarajući način će biti riješen meritum predmetne upravne stvari iz kojega razloga pobliže navedenih u odgovoru na tužbu tuženik se poziva i na dokaze koji se nalaze u spisu predmeta te predlaže Sudu da tužbu tužitelja odbije.

Obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice utvrđene u postupku nisu niti sporne, te stranke u tužbi i u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.).

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tužitelj dana 12. prosinca 2013. Ministarstvu vanjskih i europskih poslova podnio zahtjev za pristup informacijama, pa s obzirom da o njegovom zahtjevu nije doneseno rješenje, tužitelj je dana 30. prosinca 2013. podnio žalbu tuženom tijelu radi nedonošenja rješenja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama.

Nadalje, proizlazi da je tužitelj izvijestio tuženika da je zaprimio dana 23. prosinca 2013.

obavijest Ministarstva o produženju roka za odlučivanje o zahtjevu za pristup informacijama od 12. prosinca 2013., radi provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, međutim tvrdi tužitelj izvan roka propisanog člankom 22. stavkom 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.), iz kojeg razloga tužitelj zaključuje da je tijelo javne vlasti propuštanjem propisanog roka izgubilo pravo na produljenje roka, koje se nije moglo pozvati u obavijesti dostavljenoj tužitelju dana 23. prosinca 2013.

Prema odredbi članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.) drugostupanjsko tijelo u postupanju po žalbi izjavljenoj zbog toga što prvostupanjsko tijelo nije u roku donijelo rješenje na zahtjev stranke dužno je bez odgode zatražiti obavijest o razlozima zbog kojih rješenje nije doneseno u propisanom roku.

Stavkom 2. navedenog članka Zakona propisano je da kada drugostupanjsko tijelo utvrdi da prvostupanjsko tijelo nije donijelo rješenje iz opravdanih razloga, odredit će prvostupanjskom tijelu novi rok za donošenje rješenja koji ne može biti duži od 30 dana.

Prema stavku 3. navedenog članka Zakona propisano je da kada drugostupanjsko tijelo utvrdi da razlozi za nedonošenje prvostupanjskog rješenja nisu opravdani, samo će riješiti upravnu stvar ili naložiti prvostupanjskom tijelu da u roku od 15 dana donese traženo rješenje.

Prema odredbi članka 22. stavka 1. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) rokovi za ostvarivanje prava na pristup informaciji mogu se produžiti za 15 dana, računajući od dana kada je tijelo javne vlasti trebalo odlučiti o zahtjevu za pristup informaciji ako je dužno provesti test razmjernosti i javnog interesa, sukladno odredbama ovog Zakona.

Stavkom 2. navedenog članka Zakona propisano je da o produženju rokova tijelo javne vlasti će bez odgode, a najkasnije u roku od 8 dana, od dana zaprimanja urednog zahtjeva obavijestiti podnositelja zahtjeva i navesti razloge zbog kojih je taj rok produžen.

Ministarstvo vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske od kojega je tužitelj zatražio ostvarivanje prava na pristup informacijama izvijestilo je tužitelja dopisom od 23. prosinca 2013. u svezi zahtjeva za ostvarivanje prava na pristup informacijama, te uz dostavu mišljenja Ministarstva na Nacrt prijedloga Zakona o životnom partnerstvu upućenog Ministarstvu uprave Republike Hrvatske da u cilju rješavanja predmetnog zahtjeva, a zbog obveze tog tijela javne vlasti za provođenjem testa razmjernosti i javnog interesa, da će produžiti rok za postupanje u skladu s člankom 22. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Dakle, kako je tijelo javne vlasti kojem je tužitelj podnio zahtjev za pristup informacijama izvijestilo tužitelja da će provesti test razmjernosti i javnog interesa sukladno članku 22. stavku 1. točki 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, te iz tog razloga produžilo rok za rješavanje zahtjeva tužitelja, nije bilo osnove za postupanje tuženika sukladno odredbi članka 119. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku, tj. da od tijela javne vlasti traži obavijest o razlozima zbog kojih zahtjev nije riješen u propisanom roku i provođenje postupka po žalbi kad prvostupanjsko tijelo o zahtjevu stranke nije riješilo u roku.

Iako je točna tvrdnja tužitelja navedena u tužbi da je Ministarstvo obavijest o tome da produžuje rok za rješavanje o njegovom zahtjevu, jer će provesti test razmjernosti i javnog interesa, dostavilo izvan roka propisanog odredbom članka 22. stavka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, Sud nalazi da je u konkretnom slučaju pravilno stajalište tuženika da bi došlo do povrede postupka tek ukoliko se tijelu prvog stupnja ne bi omogućilo da provede test razmjernosti i javnog interesa temeljem kojeg će ocijeniti eventualne prednosti i nedostatke pristupa zatraženoj informaciji iz kojeg razloga takav propust prema ocjeni Suda nije od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja niti je riječ o povredi postupka koja bi utjecala na pravilnost rješenja predmetne upravne stvari.

Slijedom navedenog, iako su u vrijeme podnošenja žalbe bile ispunjene pretpostavke za

izjavljivanje žalbe zbog donošenja rješenja o zahtjevu tužitelja u zakonom propisanom roku, u konkretnom slučaju iz razloga što je tužitelj obaviješten o produženju roka zbog provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, nije bilo osnove za postupanje i donošenje odluke u u smislu odredbe članka 119. Zakona o općem upravnom postupku, kako to pravilno zaključuje i tuženik.

Imajući u vidu naprijed navedeno, te bez obzira na pobliže navedene propuste tijekom postupka koji nedostaci prema ocjeni ovog Suda nisu od utjecaja na pravilnost rješenja predmeta postupka i ocjenu zakonitosti osporenog rješenja, Sud je temeljem odredbe članka 57. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, presudio kao u izreci.

U Zagrebu 10. srpnja 2014.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.